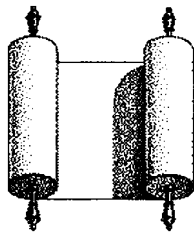

**BRIEVEN OVER ONS SAMENKOMEN
ONDER DE LEIDING
VAN GOD DE HEILIGE GEEST**

W. Trotter

Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260

7120 AG Aalten, Nederland

Tel. 0543 - 47 17 46

Fax 0543 - 47 85 33

God aanwezig in de Gemeente

Brief 1

Geliefde broeders,

Ik heb het op mijn hart met u te spreken over verschillende punten die te maken hebben met onze positie van samen vergaderd te zijn tot de Naam van de Heer Jezus. Ik doe het in brieven om ieder beter gelegenheid te geven persoonlijk goed te overwegen en te toetsen aan Gods Woord wat wordt meegedeeld, dan mogelijk is in een open gesprek, waar allen bij tegenwoordig zouden zijn. Ik zou voor dit laatste erg dankbaar zijn als de Heer uw harten ertoe zou brengen dit te wensen, nadat u in Zijn tegenwoordigheid de dingen hebt onderzocht en overwogen, die ik voor uw aandacht breng.

Eerst een woord van dank als erkenning van Gods barmhartigheid ten opzichte van ons die vergaderd zijn tot de Naam van de Heer Jezus. Ik kan alleen maar mijn hoofd in aanbidding buigen, als ik terugdenk aan de vele uren van ware verkwikking en ongeveinsde blijdschap, die Hij ons samen in Zijn tegenwoordigheid gaf. De herinnering aan deze tijden zijn onuitsprekelijk kostbaar voor elk die zulke barmhartigheden gesmaakt heeft, en doet het hart neerbuigen voor God. De band van de Geest is een werkelijk bestaande band. En het is in het vertrouwen dat Hij mij geeft in de liefde van mijn broeders, dat ik als uw broeder en als uw dienstknecht voor de zaak van Christus, zonder iets achter te houden, uitdrukking geef aan datgene wat, naar het mij toeschijnt, van groot belang is voor het doen voortduren van de blijdschap en het daaraan verbonden nut, zowel als voor wat nog belangrijker is: de heerlijkheid van Hem in wiens Naam wij vergaderd zijn.

Toen wij, j.l. juli (1842), door de Heer ertoe werden geleid op zondagavond vrije samenkomsten te houden, inplaats van de evangelieverkondiging, die we tot dan toe hadden, had ik al een voorgevoel van alles wat er sindsdien heeft plaatsgevonden. Ik mag wel zeggen dat het resultaat me beslist niet teleurgesteld heeft. Er zijn lessen betreffende de praktische leiding van de Heilige Geest,

die alleen maar in de praktijk geleerd kunnen worden. Veel dat nu, door de zegen van de Heer, duidelijk is voor uw geestelijk verstand en uw geweten, zou anders totaal onbegrijpelijk zijn geweest door onbekendheid met de aard van de samenkomsten waarop zulke waarheden van toepassing zijn. Vaak wordt gezegd dat ervaring de beste leermeester is. Dat mag met recht in twijfel getrokken worden. Maar er kan geen twijfel over bestaan dat ervaring ons bewust maakt van behoeften waarin alleen goddelijk onderwijs voorziet.

U zult me wel willen geloven, dat het in zichzelf geen vreugde voor mij is, te merken dat mijn broeders wederzijds ontevreden zijn met het aandeel dat ieder in de samenkomsten neemt. Maar als deze dingen ons ertoe brengen dat onze harten worden geopend voor de lessen uit Gods Woord, die we op andere wijze niet zo goed kunnen leren, dan zal dit tenminste een reden zijn tot dankbaarheid en blijdschap.

De waarheid van de inwoning van de Heilige Geest in „het lichaam van Christus, de Gemeente”, en als zeker gevolg daarvan Zijn tegenwoordigheid en oppergezag in de samenkomsten van de gelovigen, is heel wat jaren geleden al duidelijk geworden voor mijn ziel. Als het niet de grootste waarheid is van deze bedeling, dan is het toch zeker één van de belangrijkste waarheden waardoor de huidige periode (bedeling) wordt gekenmerkt. De feitelijke en daadwerkelijke loochening daarvan is een van de ernstigste tekenen van afval die zich hebben voorgedaan. Dit maakt mijn bewustzijn van deze waarheid niet minder, maar juist dieper naarmate de tijd voortschrijdt.

Ik belijd u vrijmoedig dat ik geen gemeenschap meer kan hebben met welke groep belijdende Christenen ook die de geestelijkheid in de één of andere vorm in de plaats stelt van de soevereine leiding van de Heilige Geest, al weet ik heel goed dat er geliefde kinderen van God zijn in elk kerkgenootschap om ons heen, en mijn sterk verlangen is, dat mijn hart oprecht naar hen allen blijft uitgaan. Men kan alleen maar met droefheid erkennen, dat het toch is gebeurd, en wel de hele Christenheid door, zodat hiervoor, samen met andere zonden, oordeel boven het hoofd van de Christenheid

hangt. Men kan de schande daarvan voor God brengen, omdat wij allen er mee te maken gehad hebben, en omdat we één lichaam in Christus zijn, waarin velen tot op de huidige dag in dit kwaad roemen. Maar de moeilijkheden die gepaard gaan met het innemen van een plaats van afzondering van dit kwaad, die we allen beginnen te voelen (we hadden daarvan een voorgevoel moeten hebben), heeft op mij niet zo'n effect dat dit het bewustzijn verzwakt van het kwaad waarvan God ons in Zijn barmhartigheid heeft afgezonderd. En ze bewerken in mij geen verlangen terug te keren tot die menselijke officiële plaats en macht, die wordt opgeëist voor een aparte klasse, waardoor de belijdende wereld wordt gekenmerkt, en wat de komst van het oordeel waarmee de belijdende wereld weldra zal worden bezocht, zeer verhaast.

Maar, geliefde broeders, hoewel onze overtuiging van de waarheid en het belang van *de leer* van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest nooit diep genoeg kan zijn, wil ik er u toch aan herinneren, dat de aanwezigheid van de Heilige Geest in de bijeenkomsten van de gelovigen op zichzelf EEN FEIT is. We hebben nodig dit eenvoudig te geloven. We zijn geneigd het te vergeten. En dit te vergeten, of onwetendheid erover, is de belangrijkste oorzaak van samenkomsten zonder winst voor onze zielen. Kwamen we alleen maar samen om God te ontmoeten en geloofden we praktisch, dat Hij echt aanwezig is wanneer we vergaderd zijn, wat een effect zou dat op onze zielen hebben.

Het feit is, dat zo werkelijk als Christus aanwezig was bij Zijn discipelen op aarde, *zó werkelijk ook de Heilige Geest nu aanwezig is in de bijeenkomsten van de gelovigen*. Als zijn tegenwoordigheid op de één of andere manier zichtbaar zou worden voor onze zintuigen - als we Hem net zo konden zien als de discipelen de Heer Jezus zagen - wat zou dat onze zielen ernstig stemmen en onderworpen maken. Welk een diepe stilte, wat een ernstig wachten op Hem, zou het resultaat zijn. Hoe zou er ooit enige haast, wedijver of rusteloosheid kunnen zijn, als de Heilige Geest zo zichtbaar was voor onze ogen en ons gevoel.

Maar is het feit van Zijn aanwezigheid van minder betekenis, nu

het een zaak van geloof is in plaats van aanschouwen? Is Hij minder werkelijk aanwezig, nu Hij met onze lichamelijke ogen niet gezien wordt? De arme wereld neemt Hem niet aan, omdat zij Hem niet ziet; zullen wij haar plaats innemen en onze eigen plaats in de steek laten? „En ik zal de Vader vragen”, zegt de Heer Jezus, „en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u is in eeuwigheid: de Geest van de waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn” (Joh. 14:16,17).

„*Maar gij kent Hem*”. Mocht dat bij ons het geval zijn, geliefden. Steeds meer ben ik ervan overtuigd dat ons gebrek is: geloof in Zijn persoonlijke aanwezigheid. Zijn er geen tijden geweest waarin Zijn aanwezigheid als een feit werd verwerklijkt? Hoe gezegend waren zulke tijden! Er mochten dan tussenpozen van stilte zijn, en die waren er. Maar hoe werden ze gebruikt? In een plechtig wachten op God! Niet in een onrustige bezorgdheid wie er nu zou spreken of bidden. Ook niet met het bladeren in de Bijbel of liederenbundel om iets te vinden dat naar onze gedachten passend was. Nee; ook niet in bezorgde gedachten over de toeschouwers, waarbij men zich afvroeg wat zij wel van die stilte zouden denken. God was daar. Elk hart was met Hem bezig; en door ieder zou de verbreking van de stilte, alleen maar om iets te doen, gevoeld zijn als een echte onderbreking.

Als de stilte verbroken werd, was dat door een gebed dat verlangens belichaamde en uitdrukking gaf aan de diepste gevoelens van alle aanwezigen. Of er werd een lied gezongen waarmee allen met hun gehele hart konden instemmen. Of een woord dat met kracht onze harten trof. En hoewel verschillende konden worden gebruikt bij het opgeven van zulke liederen, het bidden, of het spreken uit het Woord, toch was het duidelijk *één Geest* die alles zo leidde en regelde, alsof er tevoren een programma was gemaakt waarin elk een aandeel had.

Menselijke wijsheid zou zo'n programma niet hebben kunnen samenstellen. De harmonie was goddelijk. Het was de Heilige Geest die werkte door de diverse leden, elk op zijn plaats, om uitdrukking

te geven aan de aanbedding of om de behoeften van alle aanwezigen te bevredigen. En waarom zou het niet altijd zo zijn? Ik herhaal het, geliefde broeders, de aanwezigheid van de Heilige Geest is een feit en niet alleen maar een leer, een dogma. En zeker is het zo dat, als Hij daadwerkelijk aanwezig is als wij samen vergaderd zijn, geen ander feit in belangrijkheid hiermee te vergelijken is. Het is het grote, alles overheersende feit waardoor alles in de samenkomst gekenmerkt behoort te zijn. Het is niet alleen maar iets negatiefs. De aanwezigheid van de Geest betekent meer dan dat de samenkomst niet door menselijke en vooraf vastgestelde regeling moet worden geleid. Als *Hij* aanwezig is, moet *Hij* de samenkomst besturen. Het betekent meer dan dat iedereen de vrijheid heeft er deel aan te nemen. Ja, *het betekent zelfs het tegengestelde*. Het is waar dat er geen menselijke beperkingen moeten zijn. Maar als Hij aanwezig is, mag niemand er enig deel aan nemen dan wie Hij aanwijst, en die Hij ervoor bekwaam maakt. Vrijheid van de dienst is: vrijheid voor de Heilige Geest om te werken door wie Hij wil. Maar wij zijn de Heilige Geest niet. En als het opeisen van de plaats die Hem toebehoort door een enkel persoon al zo ontoelaatbaar is, wat dan te zeggen van het opeisen van Zijn plaats door een aantal personen die handelen omdat er mogelijkheid van handelen bestaat, maar niet omdat zij weten, dat het de gedachte van de Geest op dat moment is, dat zij zo zouden handelen als zij doen?

Werkelijk geloof in de persoonlijke aanwezigheid van de Heilige Geest zou al deze dingen recht zetten. Niet dat men stilte zou wensen voor zichzelf, of iemand ervan weerhouden zou worden actief deel te nemen, alleen door de aanwezigheid van deze of gene broeder. Ik zelf zou liever hebben dat er allerlei wanorde was, zodat de werkelijke toestand aan het licht kwam, dan dat dit werd onderdrukt door de aanwezigheid van een enkeling. Wat men zou wensen is, dat de aanwezigheid van de Heilige Geest Zelf zó verwerkelijkt zou worden, dat niemand een stilte zou verbreken, behalve door Zijn kracht en onder Zijn leiding. En dat het gevoel van Zijn aanwezigheid ons verhinderen zou iets te doen van alles wat onwaardig is voor Hem, en voor de Naam van de Heer Jezus waarin we samenkomen.

Onder een andere bedeling lezen we de volgende vermaning: „Bewaar uw voet, als gij tot het huis van God ingaat, en zijt liever nabij om te horen dan om der zotten slachtoffer te geven; want zij weten niet, dat zij kwaad doen. Wees niet te snel met uw mond, en uw hart haaste niet een woord voort te brengen; want God is in de hemel, en gij zijt op de aarde; daarom laten uw woorden weinig zijn” (Pred. 4:17; 5:1).

Zeker, als de genade waarin wij staan ons grotere vrijheid geeft om tot God te naderen dan deze verzen in Prediker, moeten we zo'n vrijheid niet gebruiken als verontschuldiging voor oneerbiedigheid en gehaastheid. De daadwerkelijke aanwezigheid van God de Heilige Geest in ons midden moest zeker net zo'n klemmende beweegreden tot eerbied en goddelijk ontzag zijn, als de overweging dat God in de hemel is en wij op de aarde. „Laten wij dus, omdat wij een onwankelbaar koninkrijk ontvangen, de genade vasthouden, waardoor wij God dienen op een Hem welbehaaglijke wijze met eerbied en ontzag. Want ook onze God is een verterend vuur” (Hebr. 12:28,29).

De Gemeente opgebouwd door gaven

Brief 2

Geliefde broeders,

Als vervolg op het onderwerp waarover ik u laatst schreef, geef ik u het volgende uittreksel van een brochure, die minstens negen of tien jaar geleden werd geschreven. De schrijver ervan is een broeder die de meesten van u persoonlijk bekend is.

„E. Ik heb gehoord, dat u beweert dat iedere broeder bekwaam is te onderwijzen in de vergadering van de gelovigen.”

„W. Als ik dat zou beweren, zou ik de aanwezigheid van de Heilige Geest loochenen. Niemand is bekwaam dat te doen, die niet voor dit doel een gave van God heeft ontvangen.”

„E. Goed, maar u gelooft dan toch dat iedere broeder in de vergadering van de gelovigen *het recht* heeft om te spreken, als hij daartoe in staat is.”

„W. Dat geloof ik juist niet. Ik loochen dat ook maar iemand *het recht* daartoe heeft, behalve God de Heilige Geest. Een man moge van nature heel best in staat zijn om te spreken, en het zelfs goed doen, maar als hij niet „zijn naaste kan behagen tot stichting (opbouw)”, dan heeft de Heilige Geest hem niet geschikt gemaakt om te spreken. Als hij dan toch spreekt, onteert hij zijn God en Vader, bedroeft hij de Heilige Geest, en waardeert hij de Gemeente van Christus te weinig; bovendien laat hij zijn eigen wil zien.”

„E. Nu, wat is dan het bijzondere van uw opvatting?”

„W. Misschien vindt u het bijzonder van mij, te geloven dat, aangezien de Gemeente aan Christus toebehoort, Hij er ook gaven aan gegeven heeft waardoor zij alleen moet worden opgebouwd en bestuurd, opdat de aandacht van de Gemeente niet in een verkeerde richting wordt getrokken en haar tijd niet wordt verspild met het luisteren naar wat niet tot nut is, ook al is het misschien mooi.”

„E. Nee, dat stem ik toe. Ik wens alleen maar dat er meer naar zulke gaven van God geijverd zou worden, en er meer zorg was voor het beëindigen van het gebruik van andere middelen, hoezeer die

ook gesteund worden door menselijke kracht en welsprekendheid.”

„W. Ook houd ik eraan vast dat de Heer gaven geeft aan wie Hij wil, en ook wat voor gave Hij wil. Verder dat de gelovigen zo met elkaar verbonden behoren te zijn, dat de gave van de ene broeder nooit de gave van een andere broeder buiten werking stelt. En dat er zowel voor de kleine als de grote gaven een open deur moet zijn.”

„E. Dat is vanzelfsprekend.”

„W. Zo vanzelfsprekend is dat niet. Want noch in de Kerk van Engeland, noch bij de Afscheidenen, vind ik dat volgens I Kor. 14 wordt gehandeld. Bovendien beweer ik dat geen enkele gave van God hoeft te wachten op de goedkeuring van de Gemeente, voordat hij wordt gebruikt. Als zo'n gave van God is, zal Hij er ook Zijn goedkeuring aan hechten en zullen de gelovigen de waarde ervan erkennen.”

„E. Staat u achter een geregelde dienst?”

„W. Als u onder een geregelde dienst verstaat een erkende dienst (d.w.z. dat in elke samenkomst zij die van God een gave hebben gekregen tot opbouwning zowel in aantal zijn beperkt als bekend zijn voor de anderen), dan sta ik er achter. Maar als u met een geregelde dienst een exclusieve (uitsluitende) dienst bedoelt, dan sta ik er niet achter. Met een exclusieve dienst bedoel ik de erkenning van bepaalde personen die op zulk een exclusieve wijze de plaats van leraar innemen, dat het gebruik van een werkelijke gave door iemand anders onregelmatig of niet geoorloofd is, zoals b.v. in de Kerk van Engeland en in de meeste kapellen van de Afscheidenen. Zij zouden het juist als een onregelmatige dienst voelen, wanneer deze werd verricht door twee of drie personen die werkelijk zijn begiftigd door de Heilige Geest.”

„E. Waarop baseert u dit onderscheid?”

„W. Uit Hand. 13:1 maak ik op dat er in Antiochië slechts vijf waren die door de Heilige Geest als leraar werden erkend: Barnabas, Simeon, Lucius, Manahan en Saulus. Ongetwijfeld waren het in alle samenkomsten slechts deze vijf vanwie de gelovigen verwachtten dat zij zouden spreken. Dat was een erkende dienst. Maar het was geen exclusieve dienst, want toen Judas en Silas kwamen (hfst. 15:32), konden zij vrij hun plaats onder de anderen innemen, en toen waren de erkende leraars groter in getal”.

„E. Wat voor verband zou dit houden met het opgeven van een

lied enz., of met bidden, of het lezen van een gedeelte uit de Schrift?"
„W. Evenals al het andere, valt dit allemaal onder de leiding van de Heilige Geest. Wat ernstig is het als een man zijn eigen wil laat werken bij het opgeven van een lied, bij het bidden, of bij het lezen van een Schriftgedeelte, dus zonder de leiding van de Geest. Door zulke dingen te doen in de vergadering van de gelovigen, belijdt hij eigenlijk dat hij werd bewogen en geleid door de Heilige Geest; en dat te belijden terwijl het niet waar is, is wel erg aanmatigend. Als de gelovigen weten wat gemeenschap is, zullen ze ook weten hoe moeilijk het is de Gemeente te leiden in het bidden en het zingen. Er is groot onderscheidingsvermogen of ook een zeer directe leiding van God nodig, om namens de vergadering tot God te spreken, of een lied voor te stellen als het middel om haar ware toestand voor God tot uitdrukking te brengen.”

In dat licht werd het onderwerp behandeld door iemand die de meesten van u bekend is; één van de eerste arbeiders onder degenen die twintig jaar geleden en daarna trachtten samen te komen in de naam van de Heere Jezus. Ter verdere bevestiging van de hoofdgedachte in het bovengegeven uittreksel, n.l. dat God nooit de bedoeling had alle gelovigen te laten deelnemen in de openbare dienst van het Woord, of in het leiden van de eredienst van de vergadering, verwijs ik u naar 1 Kor. 12:29, 30. „Zijn allen apostelen? Zijn allen profeten? Zijn allen leraars? Hebben allen krachten? Hebben allen genadegaven van genezing? Spreken allen in talen? Zijn allen uitleggers?”. Deze vragen zouden geen zin hebben als het feit er niet duidelijk lag, dat zulke plaatsen in het lichaam door slechts enkelen worden ingenomen. Zojuist had de apostel gezegd: „En God heeft *sommigen* in de Gemeente gesteld: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten” enz. Vervolgens zegt hij dan: „Zijn allen apostelen?” enz. We vinden dus juist in dat gedeelte van de Schrift dat uitvoerig spreekt over de soevereiniteit van de Heilige Geest in het ter beschikking stellen en gebruiken van de gaven voor het lichaam van Christus, de Gemeente (dus juist in het gedeelte waarnaar altijd wordt verwezen, en terecht, als bewijs voor de vrijheid van de dienst zoals God die in Zijn Gemeente heeft ingesteld), dat niet alle personen gaven van God hebben gekregen (voor openbare dienst),

maar dat God *sommigen* in de Gemeente gesteld heeft, waarbij de rangorde en de verschillende soorten gaven worden opgenoemd waardoor ze onderscheiden worden.

Wilt u nu naar Efeze 4 gaan? Over 1 Kor. 12 en 14 is de vraag gerezen, of het mogelijk is te handelen naar de beginselen die daar zijn neergelegd, terwijl men erkent dat zo veel van de daar opgesomde gaven niet aanwezig zijn. Zelf heb ik zulke vragen niet. En aan degenen die ze wel hebben stel ik de vraag: Wat voor andere beginselen hebben we dan in de Schrift, als grond voor ons handelen? En als die er niet zijn: wat voor gezag hebben wij om te handelen op grond van beginselen die helemaal niet in de Schrift gevonden worden? Maar over Ef. 4:8-13 kan er zulk een vraag niet zijn. Daarom zegt Hij: „Opgevaren naar de hoge, heeft Hij de gevangenschap gevangen genomen en heeft de mensen gaven gegeven”... „En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, sommigen als profeten, sommigen als evangelisten, sommigen als herders en leraars, om de heiligen te volmaken, voor het werk van de bediening voor de opbouw van het lichaam van Christus.” En u zult ook opmerken dat ze worden gegeven totdat de Gemeente compleet is. Zolang Christus een lichaam op aarde heeft dat de dienst van zulke mannen nodig heeft, geeft Hij hun gaven van Zijn liefde voor de voeding en koestering van Zijn lichaam, Zijn bruid: „Totdat wij allen zullen gekomen zijn” enz.

Het is dus door middel van de dienst van (nu) levende mannen, van wie het de plaats en roeping is om te dienen, dat Christus Zijn kudde verzorgt en voedt. De Heilige Geest bewerkt dat in het lichaam waarin Hij woont. Het is waar dat deze mannen daarnaast een beroep kunnen uitoefenen. Paulus was een tentenmaker. Zij mogen er ver van verwijderd zijn enige aanspraak te maken op een klerikale, officiële positie en waardigheid, - hoe verder, hoe beter. Desondanks vormen zij de voorziening van Christus voor de opbouw van Zijn gelovigen; ja, zelfs voor het binnenroepen van zielen. En het is de ware wijsheid van de gelovigen zulke gaven van Christus te onderkennen, waar ze gegeven zijn, en ze te erkennen op de plaats die Hij hen in Zijn lichaam heeft toebedacht. Hen zo te erkennen, betekent *Hem* te erkennen. Door dit te weigeren doen wij onszelf tekort en ontoren we Hem.

Men moet tevens bedenken dat de Heere deze gaven in het lichaam, en wel in het hele lichaam, gesteld heeft. Christus heeft ze aan het hele lichaam gegeven; en wij zijn niet het hele lichaam. Veronderstel dat de Gemeente uiterlijk nog één was geweest, zoals dat het geval was in de dagen van de apostelen. Zelfs dan nog was het best mogelijk dat de Gemeente in de ene plaats zonder evangelist zou zijn, en in een andere plaats zonder herder of leraar, terwijl er in weer andere plaatsen, meer dan één van elk was. Waar nu de Gemeente zo verdeeld en verstrooid is, hoeveel te meer is dit dan waar van de kleine groepen die zich hier en daar hebben vergaderd in de naam van de Heere Jezus. Is de Heere Jezus opgehouden met het zorgen voor Zijn Gemeente, om haar verscheurde, verdeelde toestand? Volstrekt niet! Is Hij er dan mee opgehouden Zijn zorg te betonen in het voorzien van gepaste en benodigde gaven? In geen geval. Dan zijn ze dus te vinden in het geheel van het hele lichaam. Het is voor ons nodig daaraan te worden herinnerd. Alle gelovigen in..... vormen samen de Gemeente van God in die plaats. En onder die leden van het lichaam kunnen evangelisten, herders en leraars aanwezig zijn, die zich nog in de Engelse Staatskerk, bij de Methodisten, of de Afgescheidenen bevinden. Wat voor nut hebben wij van hun dienst? En wat voor voordeel ontvangen de gelovigen die bij hen zijn van de gaven van Christus, die zich onder ons bevinden?

Waarom breng ik dit naar voren? Om bij u, geliefde broeders, het punt te beklemtonen dat, als er onder de zeventig of tachtig die in de naam van de Heere te samenkomen geen enkele, of maar twee of drie, van Zijn gaven die in Ef. 4 genoemd worden aanwezig zijn, de omstandigheid dat wij zo samenkomen hun aantal niet zal doen toenemen. Een broeder die niet door Christus zelf tot herder of leraar, of evangelist is gemaakt, *wordt dat niet doordat hij begint samen te komen waar de aanwezigheid van de Heilige Geest en de vrijheid van de dienst worden erkend.* En als nu, omdat er vrijheid is van alle menselijke beperkingen, zij die niet door Christus als zodanig aan Zijn Gemeente zijn gegeven, beginnen, zich de plaats van leraar, herder of evangelist aan te matigen, of als zodanig te handelen, zal dan het resultaat opbouwning zijn? Integendeel, verwarring! En „God is niet een God van verwarring, maar van

vrede, zoals in alle Gemeenten der heiligen.” Als wij onder ons niet zulke gaven hebben, laten wij dan onze armoede erkennen. Als wij er twee of drie hebben, laten we dan dankbaar zijn en hen erkennen in de plaats die God hen heeft gegeven, en bidden om meer en betere gaven en diensten. Maar laten we ons niet inbeelden dat de activiteiten van wie ook die niet door Christus de Heere op zulk een plaats gesteld zijn, het gebrek aan gaven als bovengenoemd, zal goedmaken. Het enige effect van zulke activiteiten is dat de Geest wordt bedroefd en Zijn werk door degenen die Hij anders zou gebruiken in de dienst van de gelovigen, wordt verhinderd.

Terwijl ik deze tweede brief beëindig komt er een gelukkige gedachte bij mij op. Als wij niet in een positie verkeerden die beantwoordt aan wat we in de Schrift vinden, zouden zulke kwesties zich nauwelijks onder ons kunnen voordoen. Waar alles wordt geregeld en vastgesteld door een menselijk systeem; waar ambtenaren die door een bisschop, een konferentie, of een gemeente worden benoemd, ervoor zorgen dat de routineplichten worden nagekomen welke hen zijn voorgeschreven door de regels waarnaar zij handelen - daar bestaan kwesties als bovengenoemd niet. Juist de moeilijkheden van onze positie leveren door hun aard het bewijs dat de positie zelf van God is. En God Die ons door Zijn Geest en Woord daarin heeft gebracht, is algenoegzaam, en zal ons niet alleen laten in de moeilijkheden, maar er ons tot ons voordeel en tot Zijn lof, doorheen leiden. Laten wij alleen maar eenvoudig, nederig, en niet aanmatigend zijn. Laten we het niet doen voorkomen alsof we meer bezitten dan het geval is, of iets doen waartoe God ons niet bekwaam gemaakt heeft. Sommige bijzondere punten bewaar ik voor een volgende brief.

Hoe de leiding van de Geest te onderscheiden in de samenkomst

Brief 3

Negatieve kenmerken

Geliefde broeders,

Er zijn twee punten waarover ik graag duidelijk wil zijn, voordat ik inga op het onderwerp van mijn huidige brief. Het eerste punt gaat over het verschil tussen de bediening van het Woord en de eredienst. Ik gebruik hier het woord eredienst in zijn ruimste zin, n.l. als elke vorm waarin de mens zich tot God richt, of het nu gebed is, of belijdenis, dan wel eredienst in engere zin: dankzegging en lofprijzing. Het essentiële verschil tussen eredienst en bediening van het Woord is: In het ene geval spreekt de mens tot God, in het andere geval spreekt God door Zijn dienstknechten tot de mens. Ons enig en genoegzaam recht op eredienst is de alles-overtreffende genade van God, die ons nabij heeft gebracht door het bloed van de Heere Jezus. Zó nabij, dat we Hem kennen en aanbidden als onze Vader; en zó nabij, dat we koningen en priesters zijn voor onze God.

Hierin zijn alle gelovigen gelijk. De zwakste en de sterkste, de meest ervarene en de kleinste baby in het geloof zijn hierin allen gelijk. De begaafdste dienstknecht van Christus heeft niet meer recht om tot God te naderen dan de zwakste gelovige onder degenen die hij dient met het Woord. Als we het tegenovergestelde veronderstellen, zouden we hetzelfde doen als wat op zo'n grote schaal in de hele christenheid wordt gedaan, n.l. een klasse van priesters instellen tussen de gemeente en God. Wij hebben één grote Hogepriester. Het enige priesterschap dat nu naast het Zijne bestaat, is het priesterschap waaraan alle gelovigen deel hebben, en wel allen in gelijke mate. Ik kan daarom niet denken dat in een vergadering van Christenen het opgeven van liederen, het bidden, dankzeggen en loven, behoort te worden beperkt tot degenen die door God bekwaam zijn gemaakt om te leren, te vermanen, of het evangelie te verkondigen. God de Heilige Geest kan andere gelovigen gebruiken om een lied op te geven dat werkelijk uitdrukking geeft aan de

aanwezige aanbidding in de harten van hen die vergaderd zijn. Of Hij kan hen gebruiken in gebeden die werkelijk de aanwezige nood en verlangens uitdrukken van hen waarvan ze de mond belijden te zijn. En als het God behaagt zo te handelen, wie zijn wij dat we Hem zouden tegenspreken? Maar hoewel deze handelingen niet kunnen worden beperkt tot personen met gaven, moeten ze toch wel beslist onderworpen zijn aan de tegenwoordige leiding van de Heilige Geest. Ze komen alle binnen het gebied van de beginselen die zijn neergelegd in 1 Kor. 14, n.l. dat alles ordelijk en tot stichting moet geschieden.

De bediening van het Woord - een dienst waarin God door Zijn dienstknechten tot mensen spreekt - is het resultaat van een speciale gave of gaven die iemand persoonlijk heeft ontvangen, waarvoor hij ook persoonlijk verantwoordelijk is aan Christus. Ons recht op eredienst volgt uit dat waarin we allen gelijk zijn. De verantwoordelijkheid van de dienaar vloeit voort uit datgene waarin we verschillen. „Daar we nu *verschillende* genadegaven hebben, naar de genade die ons gegeven is” (Rom. 12:6). Dit bevestigt in zichzelf al het verschil tussen Woordbediening en eredienst, waarnaar ik verwees.

Het tweede punt betreft de vrijheid van de bediening van het Woord. De ware schriftuurlijke gedachte over de vrijheid in de bediening van het Woord omvat niet alleen vrijheid voor de uitoefening van gaven, maar ook voor de ontwikkeling ervan. Het houdt in dat we zó samenkomen in de erkenning van de tegenwoordigheid en het hoogste gezag van de Geest, dat we Hem niet verhinderen te werken door wie Hij wil. En het is heel duidelijk dat de eerste uitoefening van een gave moet gebeuren, doordat Hij werkt door hen die nog niet eerder door Hem zijn gebruikt. Elk beginsel dat hier verandering in brengt zou evengoed de voorrechten van de gemeente als de rechten van de Heilige Geest omverwerpen.

Maar dan moet het direkt duidelijk zijn dat, als gelovigen samenkomen op de grondslag die ruimte laat voor de Heilige Geest om de één te leiden in een lied, een ander in gebed, een derde in een

woord van vermaning of lering enz. en als er voor de Geest ruimte moet worden gelaten om gaven te ontwikkelen en te gebruiken voor de opbouw van het lichaam, dit niet kan zonder tegelijkertijd de gelegenheid te scheppen dat vrijpostigheid en zelfgenoegzaamheid kunnen handelen zonder ook maar enige leiding van de Geest. Vandaar de belangrijkheid van het weten te onderscheiden tussen datgene wat van het vlees is en wat van de Geest is. Ik ben erg huiverig voor zulke afgezaagde termen als „bediening in het vlees” en „bediening in de Geest”. En toch bevatten deze uitdrukkingen, wanneer ze nuchter worden gebruikt, een buitengewoon belangrijke waarheid. Er zijn in elke Christen twee bronnen van gedachten, gevoelens, motieven, woorden en handelingen, en deze worden in de Schrift genoemd: het vlees en de Geest. Ons aandeel in de samenkomsten van de gelovigen kan zowel uit de ene als uit de andere bron voortvloeien. Het is erg belangrijk deze twee goed te onderscheiden. Het is uiterst belangrijk voor hen die aan de samenkomsten deelnemen zichzelf in verband hiermee te beoordelen, of ze nu geregeld deelnemen dan wel zo nu en dan. Het is voor alle gelovigen van belang, aangezien we worden vermaand „de geesten te beproeven”. En op de gemeente (vergadering) rust de verantwoordelijkheid om te erkennen wat van God is en af te wijzen wat uit een andere bron voortkomt.

Ik wil nu uw aandacht vragen voor de grote en principiële kenmerken waarmee we de leiding van de Geest kunnen onderscheiden van vleeselijke namaak en aanmatigheden. Allereerst zou ik verschillende dingen willen noemen die ons *geen* grond geven om in de samenkomsten van de gelovigen die we bijwonen, deel te nemen aan de dienst.

De omstandigheid alleen dat er vrijheid van handelen bestaat is op zichzelf geen grond om te handelen. Dit is zó vanzelfsprekend, dat er niets van gezegd hoeft te worden om het te bewijzen. En toch hebben we het nodig eraan herinnerd te worden. Het feit dat er geen formele verhindering voor iemand is om deel te nemen aan de dienst in de samenkomst, maakt het mogelijk voor hen wier enige bekwaamheid is dat ze kunnen lezen, dat zij een groot deel van de tijd in beslag nemen met het lezen van hoofdstuk na hoofdstuk en

het opgeven van het ene lied na het andere. Dat kan natuurlijk ieder kind dat lezen heeft geleerd. Als geschiktheid om hoofdstukken en liederen voor te lezen het enige vereiste was, zouden maar weinigen onder ons niet kunnen meedoen aan de openlijke dienst in de samenkomsten. Het is gemakkelijk genoeg een hoofdstuk voor te lezen. Maar het is heel wat anders te weten wát het juiste hoofdstuk is om voor te lezen, en wat de juiste tijd ervoor is. Het is gemakkelijk genoeg een lied op te geven, maar alleen onder de leiding van de Heilige Geest kan het lied worden opgegeven dat werkelijk de aanbidding van de gelovigen belichaamt en er uitdrukking aan geeft. Broeders, ik moet erkennen dat, toen wij enige tijd geleden (Gode zij dank, niet zo kort geleden) samen waren rond de tafel van de Heere, en we vijf of zes hoofdstukken hadden gelezen en evenveel liederen hadden gezongen, en er misschien niet meer dan één dankzegging was uitgesproken, het me voorkwam dat wij samenkwamen om ons lezen en zingen te verbeteren in plaats van de dood des Heren te verkondigen. Ik dank God oprecht dat er in dit opzicht de laatste verbetering is ingetreden. Toch kan het goed voor ons zijn in gedachten te houden dat de vrijheid en de gelegenheid om aan de dienst in de samenkomsten deel te nemen, op zichzelf geen grond vormt om dat te doen. Het kan niet sterk genoeg worden afgekeurd om de stilte als grond te nemen. Ook de stilte kan tot een vorm worden, net zo goed als al het andere. Maar stilte is beter dan dat er iets wordt gezegd of gedaan, enkel en alleen om de stilte te verbreken. Ik weet best dat er heel wat personen zijn die niet in gemeenschap zijn, misschien zelfs geen gelovigen zijn, die zich niet op hun gemak voelen tijdens de stiltes. Waar dit gewoonlijk of vaak gebeurt, zou het een roepstem van God kunnen betekenen voor een totaal ander soort samenkomst; maar het kan nooit iemand het recht geven te spreken, te bidden, of een lied op te geven, alleen maar om iets te doen.

Verder zijn onze persoonlijke toestand en onze ervaringen geen veilige leidlieden om aan enig deel van de dienst in de samenkomsten actief deel te nemen. Een lied kan erg tot zegen voor mijn eigen ziel zijn geweest, of ik kan aanwezig zijn geweest waar het met grote vreugde over de tegenwoordigheid van de Heer werd gezongen. Maar daaruit mag ik nog niet konkluderen, dat het mijn taak is het

op te geven in de volgende samenkomst die ik bijwoon. Het kan zijn dat het niet passend is voor de praktische toestand van de vergadering. Mogelijk is het zelfs niet eens de wil van de Geest dat er een lied wordt gezongen. „Lijdt iemand onder u? Laat hij bidden. Is iemand welgemoed? Laat hij lofzingen” (Jak. 5:13). Het lied moet de uitdrukking zijn van wat degenen, die vergaderd zijn, voelen, anders is er geen oprechtheid in hun meezingen. En wie behalve Hij Die de feitelijke toestand van de vergadering kent, kan leiden in het opgeven van een lied dat de uitdrukking is van die toestand?

Dan wat het gebed betreft. Als iemand in de vergadering bidt, is dat het middel waardoor uitdrukking wordt gegeven aan de behoeften en smeebeden van die vergadering. Ik kan zelf lasten hebben die ik in het gebed aan de Heer wil overgeven, maar waarvan het heel ongepast zou zijn als ik ze in de vergadering noemde. Waarschijnlijk zou het enige resultaat zijn, dat ik al mijn broeders en zusters tot mijn eigen niveau omlaag zou halen. Aan de andere kant kan mijn ziel heel gelukkig zijn met de Heer. Maar als de toestand van de vergadering niet zo is, dan kan ik alleen in staat zijn haar smekingen voor God te brengen wanneer ik mij éénmaak met haar werkelijke toestand.

Als ik dus door de Geest geleid word tot bidden in de vergadering, dan is dat niet hetzelfde als in mijn binnenkamer waar niemand aanwezig is dan de Heer en ik. In mijn binnenkamer vormen mijn eigen behoeften en blijdschap het onderwerp van mijn gebed en dankzegging. Maar in de vergadering word ik in staat gesteld zulke gebeden uit te spreken, zulke belijdenissen te doen, en zulke dankzeggingen aan te bieden, die passend zijn voor de werkelijke toestand van hen van wie ik de mond word als ik me zo tot God richt.

Er kan bijna geen grotere vergissing zijn dan te veronderstellen dat het eigen-ik of wat er mee verbonden is, onze leidsman moet zijn tijdens de samenkomsten van de gelovigen. Een gedeelte van de Schrift kan mijn eigen ziel hebben geïnteresseerd, en ik kan er profijt uit hebben getrokken. Maar daar volgt nog niet uit dat ik dit

gedeelte moet voorlezen aan de tafel van de Heere, of in andere samenkomsten van gelovigen. Eén of ander speciaal onderwerp kan mijn warme belangstelling hebben, en het kan voor mijn eigen ziel goed zijn dat het zo is. Maar het is mogelijk dat het totaal niet het onderwerp is waarop God de belangstelling van de gelovigen in het algemeen wil richten.

Zoals u zult opmerken ontken ik niet dat wij persoonlijk met speciale onderwerpen bezig kunnen zijn geweest en daardoor geoefend zijn, waarvan God wil dat ze voor de gelovigen worden gebracht. Misschien is dat vaak, en zelfs gewoonlijk, het geval bij de dienstknechten van God. Maar wat ik wil beklemtonen is, dat dit *op zichzelf* niet voldoende is als richtsnoer. Persoonlijk kunnen we noden hebben die de gelovigen in het algemeen niet hebben. En zij kunnen iets nodig hebben wat niet van toepassing is op ons geval.

Het zij me vergund er aan toe te voegen dat de Geest mij nooit zou leiden in het opgeven van liederen, omdat ze de uitdrukking zijn van mijn eigen persoonlijke opvattingen. Er kunnen punten van uitleg zijn die de andere gelovigen die samenkomen niet zien. Als in zo'n geval liederen worden gekozen om aan zo'n mening uitdrukking te geven - hoe goed en waar de liederen ook mogen zijn - dan is het onmogelijk dat de anderen dat mee kunnen zingen, en disharmonie in plaats van harmonie zal het onmiddellijke gevolg zijn. De liederen waarheen de Geest van God ons leidt in onze samenkomsten, zullen de uitdrukking zijn van dat waarin allen overeenstemmen die gezamenlijk zingen. Laten we altijd, maar in elk geval in de vergadering trachten „de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede”. En laten we ons bewust zijn dat de manier om dit te doen is, te wandelen „in alle ootmoed en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid elkaar in liefde verdragende”.

Laat me u eraan herinneren dat de vergadering in het zingen, bij het bidden, of door eredienst van welke soort ook - wie ook haar mond is - tot God spreekt. Daarom moet het uitdrukking geven aan de ware toestand van de vergadering, en kan het er niet bovenuit gaan. Inderdaad kan God (Hem zij dank daarvoor) door de Geest een hogere noot aanslaan waar alle harten onmiddellijk mee

instemmen, zodat het niveau van de eredienst hoger wordt. En dit doet Hij vaak. Maar als de vergadering niet in een toestand verkeert om direkt op zo'n hogere noot van lof te reageren, dan is er niets pijnlijkers dan dat een persoon voortgaat met verheven tonen van dankzegging en aanbidding, terwijl alle harten somber en koud, zwerfziek en afgeleid zijn. Degene die de mond is in de eredienst van de vergadering moet de harten van de vergaderden achter zich hebben, anders is er geen werkelijkheid in wat plaats vindt.

Aan de andere kant kan de Woordbediening, omdat het God is die daarin tot ons spreekt wel steeds op onze toestand vooruitlopen. Het is een afzonderlijk persoon die als Gods mond spreekt. En als dat werkelijk het geval is, dan zal er vaak waarheid worden doorgegeven die we tot nu toe nog niet hadden ontvangen. Of zullen waarheden in onze herinnering teruggeroepen worden die hadden opgehouden met kracht op onze zielen in te werken. Hoe belangrijk is daarom in elk van de genoemde gevallen, dat de Geest van God leiding moet geven.

De *positieve* leiding van de Geest moet ik tot de volgende brief bewaren. In deze brief heb ik alleen de negatieve kant voorgesteld.

Hoe de leiding van de Geest te onderscheiden in de samenkomst

Positieve kenmerken

Brief 4

Geliefde broeders,

Wie zou proberen de werkingen van de Geest in het levendmaken of bekeren van een ziel te definiëren of te omschrijven, zou daarmee alleen maar zijn eigen onkunde verraden. Tevens zou hij daarmee de souvereiniteit van de Geest loochenen die wordt weergegeven in de welbekende woorden: „De wind waait waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat; zo is een ieder die uit de Geest geboren is.” Toch staat de Schrift vol met kenmerken waaraan men kan onderscheiden wie uit de Geest geboren zijn en wie niet. Dat geldt ook voor het onderwerp van deze brief. Ik hoop bewaard te worden voor enige aanmatiging de plaats van de Heilige Geest in te nemen, door te doen alsof ik één of andere fraaie definitie kan geven over de wijze waarop Hij werkt in de zielen van degenen die Hij leidt om deel te nemen aan de eredienst van de vergadering, of om de gelovigen te dienen. Het kan in sommige gevallen direkter en duidelijker voelbaar zijn (voor de afzonderlijke persoon bedoel ik) dan in andere. Maar hoe ijdel en aanmatigend het ook moge zijn om een fraaie en nauwkeurige definitie van zo'n onderwerp te geven, de Schrift geeft ons desondanks overvloedig onderwijs met betrekking tot de kenmerken van ware dienst. En op enkele van de duidelijkste en meest voor de hand liggende kenmerken wil ik nu graag uw aandacht vestigen.

Sommige van die kenmerken zijn van toepassing op de inhoud van de dienst. Andere op de beweegredenen die ons tot dienen leiden, of tot het actief deelnemen aan de samenkomsten van de gelovigen. Sommige zullen een toetssteen geven voor degenen die zo handelen, waarmee ze zichzelf kunnen beoordelen. Andere zullen aan alle gelovigen maatstaven geven waarmee ze kunnen beoordelen wat van de Geest is, en wat uit andere bronnen komt. Sommige zullen ertoe dienen om te laten zien wie de gaven van Christus zijn

voor Zijn gemeente om te dienen met het Woord. En weer andere mogen hen die werkelijk tot deze gaven behoren, helpen bij de belangrijke kwestie: wanneer te spreken wanneer te zwijgen. Mijn ziel beeft bij de gedachte aan de verantwoordelijkheid die het met zich meebrengt over zo'n onderwerp te schrijven. Maar mijn troost is dat onze bekwaamheid uit God is, en dat „de Schrift nuttig is om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk ten volle toegerust”. Toets alles wat ik mag schrijven aan deze algenoegzame maatstaf. En als er iets deze test niet doorstaat, geve God u dan genade en wijsheid, geliefde broeders, om het te verwerpen.

De leiding van de Geest vindt niet plaats door blinde impulsen en onbegrijpelijke indrukken, maar door het geestelijke verstand te vullen met Gods gedachten zoals die zijn geopenbaard in het geschreven Woord, en door op de vernieuwde genegenheden (gevoelens van liefde) in te werken. In vroeger dagen was het inderdaad mogelijk dat er gaven van God waren die werden gebruikt zonder dat het gepaard ging met geestelijk inzicht. Ik verwijs naar de gave van talen, wanneer er geen uitlegger bij was. Het bleek dat de Korinthiers er dol op waren dit te gebruiken en tentoon te stellen, omdat ze in de ogen van de mensen wonderbaarder was dan de andere.

Om deze reden wijst de apostel hen terecht. „Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in een taal spreek; maar in de gemeente zal ik liever vijf woorden spreken met mijn verstand om ook anderen te onderwijzen, dan tienduizend woorden in een taal. Broeders, weest geen kinderen in de boosheid, en wordt in het verstand volwassen.” (1 Kor. 14: 18-20).

Het minste wat dus mag worden verwacht van hen die dienen, is dat ze bekend zijn met de Schrift, en Gods gedachten verstaan zoals die in het Woord zijn geopenbaard. Merk op, dat dit aanwezig kan zijn zonder enige gave om het uit te spreken, zonder de bekwaamheid om het aan anderen mee te delen. Maar als het niet aanwezig is, wat hebben we dan mee te delen? Gods kinderen zijn

beslist niet van tijd tot tijd vergaderd in de naam van de Heere Jezus om onrijpe en onverwerkte menselijke gedachten voorgesteld te krijgen, of om te horen vertellen wat anderen gesproken of geschreven hebben. Persoonlijke bekendheid met Gods Woord, vertrouwdheid met de Schrift, en inzicht in de inhoud ervan, zijn zeker van wezenlijk belang voor de dienst met het woord. De Heere Jezus zei tot hen: „Hebt gij al deze dingen *verstaan?*”

„Zij zeiden tot Hem: Ja, Heer. En Hij zei tot hen: Daarom is iedere schriftgeleerde die een discipel van het koninkrijk der hemelen gemaakt is, gelijk aan een heer des huizes die uit zijn schat nieuwe en oude dingen te voorschijn brengt” (Mat. 13:51, 52). Toen onze Heer op het punt stond Zijn discipelen als Zijn getuigen uit te zenden, wordt ons meegedeeld: „Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden”. (Luk. 24:45).

Hoe vaak lezen we niet van Paulus bij zijn prediking aan de Joden, dat hij zich met hen onderhield uit de Schriften (Hand. 18:4, 19). Als de apostel zich tot de Romeinen richt als degenen die in staat zijn elkaar te vermanen, dan is dat omdat hij van hen kan zeggen: „Doch, mijn broeders, ook ik zelf ben van u overtuigd, dat gij ook zelf vol goedheid zijt, vervuld met alle kennis, in staat om ook elkaar te vermanen”. (Rom. 15:14). Waar de werking van de Geest in de vergadering zeer beslist wordt behandeld, zoals het geval is in 1 Kor. 12, wordt het woord er niet buiten gelaten. „Want aan de een wordt door de Geest gegeven het *woord* van wijsheid; en aaneen ander het *woord* van kennis volgens dezelfde Geest” (1 Kor. 12:8). Als de apostel de kenmerken opsomt waaruit blijkt dat hij en anderen dienstknechten van God zijn, vinden we dat in die wonderbare lijst wordt vermeld: in kennis, in het woord der waarheid, door de wapens van gerechtigheid in de rechter- en in de linkerhand (2 Kor. 6:7). Als u nu kijkt waaruit de wapenrusting bestond, dan zult u waarheid vinden als gordel om de lendenen, en „het zwaard van de Geest, dat is het Woord van God” (Ef. 6:14-17).

De apostel spreekt over wat hij tevoren aan de Efeziërs had geschreven: „Wanneer gij dit leest, kunt gij hieraan mijn inzicht opmerken in de verborgenheid van Christus” (Ef. 3:4).

Zie wat dezelfde apostel als allereerste vereiste noemt, als hij spreekt over het vermanen van elkaar: „Laat het woord van Christus rijkelijk in u wonen: leert en vermaant elkaar in alle wijsheid, met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, in genade Gode zingende in uw harten” (Kol. 3:16). Tegen Timotheus zegt hij: „Als gij deze dingen de broeders voorhoudt, zult gij een goed dienaar van Christus Jezus zijn, opgevoed in de woorden van het geloof en van de goede leer, die gij nauwkeurig nagevolgd hebt”. Hij vermaant hem: „Houd aan met voorlezen, vermanen en leren, totdat ik kom ... Behartig deze dingen, leef daarin, opdat aan allen duidelijk wordt, dat gij vorderingen maakt. Geef acht op uzelf en op de leer; volhard in deze dingen, want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen die u horen, behouden” (1 Tim. 4:6, 13, 15, 16). In de tweede Brief wordt Timotheus als volgt vermaand: „En wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zijn om ook anderen te leren” (hfst. 2:2). Betreffende zijn eigen persoon hebben we deze woorden: „Beijver u, om u aan God beproefd voor te stellen, als een arbeider die zich niet behoeft te schamen, die het woord der waarheid recht snijdt”. (v. 15). Onder de eigenschappen die een ouderling of opziener moet hebben, zoals ze in Titus 1 worden gegeven, hebben we het volgende: „En vasthoudt aan het betrouwbare woord naar de leer, opdat hij in staat is, zowel om met de gezonde leer te vermanen als om de tegensprekers te weerleggen”.

Uit dit alles blijkt wel duidelijk, broeders, dat de gemeente niet wordt opgebouwd door kleine stukjes waarheid, die naar voren worden gebracht wanneer we eens een keer een opwelling daartoe krijgen. 1). Maar wie zo door de Heer worden gebruikt, zullen de laatsten zijn om te veronderstellen dat hun aandeel de enige dienst is, of dat daardoor de behoeften van de gelovigen grotendeels door God worden bevredigd. Nee, zij door wie de Heilige Geest werkt om de heiligen van God te weiden, te voeden en te leiden, zijn degenen van wie de zielen naar gewoonte zijn geoefend in het Woord van God. Het zijn zij, „Die door de gewoonte hun zinnen geoefend

1.) - God verhoede dat er iemand door ontmoedigd zou worden om met het kleinste woord te dienen dat tot werkelijke opbouwning strekt.

hebben om zowel het goede als het kwade te onderscheiden” (Hebr. 5:14). Zoals gezegd, is het minste wat men kan verwachten van hen die dienen in de gemeente, zo’n kennis met het Woord van God als zojuist genoemd.

Kennis van Gods Woord alleen is echter niet voldoende. Het moet ook op het juiste moment worden toegepast op de gewetens van de gelovigen, zodat het tegemoet komt aan hun behoeften van dit moment. Daarvoor moet er, zoals iemand in werkelijkheid heeft opgemerkt, of kennis aanwezig zijn van hun toestand door middel van gesprekken enz. (en dat zou nooit volmaakt of nauwkeurig kunnen zijn). of directe leiding van God. Dit is waar voor allen die in de volste zin en heel klaarblijkelijk de gaven van Christus aan Zijn gemeente vormen, zoals evangelisten, herders en leraars. Alleen God is het die hen kan voeren tot die gedeelten van de waarheid die het geweten zullen treffen en aan de behoefte van de ziel zullen beantwoorden. Hij alleen kan hen in staat stellen de waarheid op zo’n manier voor te stellen, dat deze doeleinden worden bereikt. God de Heilige Geest kent in de vergadering de behoeften van ieder afzonderlijk en van allen tezamen. Hij kan degenen die spreken zo leiden, dat zij de voor allen geschikte en nodige waarheid spreken, of zij de toestand van hen die worden toegesproken kennen of niet. Maar hoe belangrijk is dan onvoorwaardelijke en ongeveinsde onderwerping aan Hem.

Eén ding behoort altijd kenmerkend te zijn voor de dienst in de Geest, n.l. de aandrift van persoonlijke liefde tot Christus. „Hebt gij mij lief?” was de drie maal herhaalde vraag aan Petrus, verbonden met het even vaak herhaalde bevel om de kudde van Christus te voeden. „Want de liefde van Christus dringt ons”, zegt Paulus. Wat verschillend is dat van vele motieven die ons van nature kunnen beïnvloeden. Hoe belangrijk is het dat wij, elke keer als we dienen, met een goed geweten kunnen zeggen: „Mijn motief voor het spreken was niet de wens om me op de voorgrond te plaatsen, of de kracht van de gewoonte, of rusteloosheid die niet tevreden kon zijn totdat er iets gedaan werd - maar liefde tot Christus en Zijn kudde, terwille van Hem die haar kocht met Zijn eigen bloed”. Zeker ontbrak juist dit motief bij de boze slaaf, die het talent dat hij van de

Heer had gekregen in de aarde verborg.

Verder behoort de dienst in de Geest, of eigenlijk elke handeling in de vergadering waartoe Hij leidt, altijd gekenmerkt te worden door een diep besef van verantwoordelijkheid tegenover Christus. Ik zeg dit evengoed tot mijn eigen ziel als tot u, broeders. Stel dat ons elke keer na afloop van een samenkomst de vraag werd gesteld: „Waarom gaf u zo'n lied op, of waarom las u dat hoofdstuk voor, of sprak u zo'n gebed uit?” Zouden we dan met een vrij en goed geweten kunnen antwoorden: „De enige reden waarom ik dat deed, was de ernstige overtuiging dat het de wil van mijn Meester was”? Konden wij dan zeggen: „Ik gaf dat lied op, omdat ik er tenvolle van overtuigd was dat het naar de gedachten van de Geest was dat het op dat ogenblik in de samenkomst gezongen moest worden? Ik las dat hoofdstuk, of sprak dat woord, omdat ik duidelijk voor Gods aangezicht voelde dat het de dienst was die mijn Heer en Meester mij opdroeg? Ik sprak dat gebed uit, omdat ik wist dat de Geest van God me ertoe leidde om als mond van de vergadering die zegeningen te vragen welke in dat gebed werden afgesmeekt.” Mijn broeders, hadden wij zo kunnen antwoorden, of wordt er niet vaak een deelnemen aan dit of dat gevonden, zonder enig besef van verantwoordelijkheid tegenover Christus?

„Als iemand spreekt, laat het zijn als uitspraken van God”, zegt de apostel Petrus (1 Petr. 4:11). Dat heeft niet de betekenis: laat het zijn als uitspraken in overeenstemming met de Schriften, hoewel dat natuurlijk waar is. Het wil zeggen, dat zij die spreken, moeten spreken als orakels (uitspraken) van God. Als ik tijdens mijn spreken niet kan zeggen: „Dit is wat ik geloof door onderwijs van God te hebben ontvangen, en wat God mij gegeven heeft om op dit moment uit te spreken” dan moet ik zwijgen. Natuurlijk kan een mens zich vergissen als hij dat zegt. Daarom behoren de gelovigen al het gesprokene te toetsen aan het Woord van God. Maar niets minder dan de ernstige overtuiging voor Gods aangezicht dat God hem iets heeft gegeven om te zeggen of te doen, behoort iemand aanleiding te geven tot spreken of (aktief) deel te nemen aan de dienst in de samenkomsten. Wanneer onze gewetens geoefend waren om onder deze verantwoordelijkheid te handelen, dan zou dit

ongetwijfeld een groot gedeelte van wat plaats vindt, voorkómen. Maar tegelijkertijd zou het voor God de weg banen om Zijn tegenwoordigheid voelbaar te maken op een wijze als wij nog niet hebben meegemaakt.

Hoe treffend zien we dit gevoel van direkte verantwoordelijkheid aan Christus bij de apostel Paulus. „Want als ik het evangelie verkondig, strekt het mij niet tot roem, want de noodzaak is mij opgelegd; want wee mij, als ik het evangelie niet verkondig. Want doe ik het vrijwillig” (d.w.z. uit eigen keus, voor één of ander persoonlijk doel), „dan heb ik loon; maar doe ik het onvrijwillig, mij is een rentmeesterschap toevertrouwd” (1 Kor. 9:16, 17). Hoe aandoenlijk luiden zijn woorden aan dezelfde mensen: „Ik was bij u in zwakheid en in vrees en veel beven” (hfst. 2:3). Wat een verwijt wegens de lichtvaardigheid van het hart en de zelfgenoegzaamheid, waarmee wij allen helaas maar al te vaak Gods heilig Woord hanteren. „Want wij vervalsen het woord van God niet zoals velen: maar met zuivere bedoelingen, maar als uit God, spreken wij, voor Gods aangezicht, in Christus” (2 Kor. 2:17).

Nog een ander punt wilde ik aanstippen. „God heeft ons niet gegeven een geest van vreesachtigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid” (2 Tim. 1:7). „De Geest van bezonnenheid”. Iemand moge weinig of geen wetenschap bezitten, hij moge niet in staat zijn zich op elegante of grammatikaal gepaste wijze uit te drukken. Dit alles moge ontbreken, toch kan hij een goed dienaar van Jezus Christus zijn. Maar daarvoor moet hij wel de geest van bezonnenheid bezitten.

Mag ik nu nog noemen, terwijl ik met dit onderwerp bezig ben, wat mij in andere plaatsen evenals in ons eigen midden soms erg bedroefd heeft? Ik bedoel de verwarring die er in het gebed vaak wordt gemaakt tussen de Personen in de Godheid. Wanneer een broeder begonnen is met zich te richten tot God de Vader, en verder gaat met zo te spreken alsof Hij het was die is gestorven en opgestaan; of als hij tot de Heere Jezus spreekt, Hem dankt voor het zenden van Zijn eniggeboren Zoon in de wereld, dan moet ik u

bekennen dat ik tot mezelf gezegd heb: „Kan dat de Geest van God zijn die aan zulke gebeden leiding geeft?” Allen die deelnemen aan de eredienst van de gelovigen hebben de geest van bezonnenheid zo zeer nodig om verwarring als dit te voorkomen. Niemand gelooft dat de Vader op het kruis stierf, of dat Christus Zijn zoon in de wereld zond. Waar blijft dan de beheerstheid van de gedachten, de bezonnenheid van de geest, die hen moet kenmerken die de plaats innemen van kanalen van de eredienst der gelovigen, wanneer zij woorden gebruiken die in feite uitdrukken wat zij zelf niet geloven en die schokkend zouden zijn voor elkeen die gelooft. Enige andere punten reserveer ik voor een volgende brief.

Diverse opmerkingen

Brief 5

Geliefde broeders,

In deze brief zullen mijn opmerkingen minder samenhangend zijn dan in de vorige, omdat mijn doel nu is verscheidene punten op te sommen die niet zo goed aan de orde konden komen bij de onderwerpen van mijn vorige mededelingen.

Ten eerste mag ik u eraan herinneren dat, wat er ook plaats vindt in een samenkomst tot opbouw, het de vrucht van de gemeenschap behoort te zijn. Indien ik dus een hoofdstuk uit het Woord lees, moet ik niet mijn Bijbel doorkijken om een geschikt hoofdstuk te vinden. Maar de Geest brengt mij, die meer of minder bekend ben met het Woord, die gedeelten in de gedachten welke Hij mij wil laten lezen. Ook als er een lied gezongen zal worden is het niet zo, dat ik de liederenbundel doorkijk om een mooi lied te vinden, omdat ik voel dat de tijd aangebroken is om te zingen. Nee, maar uit de hoeveelheid kennis die ik van de liederenbundel bezit, brengt de Geest mij een lied in herinnering en leidt me ertoe het op te geven. Het idee dat een half dozijn broeders hun Bijbel en liederenbundel doorkijken om geschikte hoofdstukken te lezen en liederen op te geven, is zó in strijd met het ware karakter van een samenkomst tot onderlinge opbouw welke plaats vindt in afhankelijkheid van de Heilige Geest, als men zich maar nauwelijks kan voorstellen. Ik kan weliswaar een bepaald hoofdstuk in mijn hart hebben, en zal het mogelijk, door onvoldoende kennis van mijn Bijbel, moeten opzoeken; hetzelfde geldt voor een lied. Maar dat is dan ook duidelijk het enige doel waarvoor men de Bijbel of de liederenbundel zal doorbladeren, wanneer men vergaderd is op de grondslag van onderlinge afhankelijkheid van de Heilige Geest tot wederzijdse opbouw.

Ten tweede zou daaruit als dit goed begrepen werd als iets

vanzelfsprekends volgen dat, als men iemand zijn Bijbel of liederenbundel ziet openen, men begrijpt dat een gedeelte van het Woord zal worden gelezen of een lied zal worden opgegeven. Het woord: „Daarom, mijn broeders, als gij samenkomt om te eten, wacht op elkaar” (1 Kor. 11:33) zou dan de gedachte reeds buiten sluiten dat iemand anders zou deelnemen aan de dienst in de samenkomst, totdat de broeder die liet blijken dat hij de gedachte had dit te doen, het ook uitvoerde of het boek terzijde legde. Dit brengt mij op het onderwerp van de onderlinge afhankelijkheid, waarover wij wel eens goed mogen nadenken.

De kwestie met de Korinthiers in 1 Kor. 11 ging niet over de dienst, maar over het avondmaal des Heren. De kwestie van de dienst komt verderop in hoofdstuk 14. Maar de zedelijke (morele) wortel van de wanorde was in beide gevallen dezelfde. Zij onderscheidden het lichaam van Christus niet, en daarom was ieder met zichzelf bezig. „Want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen avondmaal” (vers 21). Het resultaat was: „En de één is hongerig en de ander is dronken”. Men liet toe dat het beginsel van het eigen-ik vruchten voortbracht die zo grof en zó monsterachtig waren, dat zelfs de natuurlijke gevoelens erdoor geschokt worden. Maar als ik in de samenkomsten kom en daar alleen maar zit te denken aan het hoofdstuk dat ik zal gaan lezen, aan het lied dat ik wil gaan opgeven, het deel dat ik in de samenkomst zal hebben, dan is het net zo goed het eigen-ik waarom mijn gedachten en zorgen draaien in de geestelijke dingen, als bij de Korinthiers in de natuurlijke dingen. Ik heb dan als het ware een avondmaal dat ik meebreng en waarvan ik eet, terwijl mijn arme broeder die zich dat niet kan veroorloven, weggaat zonder iets te hebben genuttigd. Wij komen samen in de gemeenschap (eenheid) van het ene lichaam van Christus, dat door de ene Geest wordt bezielde, in beweging gebracht, onderwezen, en geregeerd. En als wij zo samenkomen, behoren de gedachten van onze harten zich niet bezig te houden met het avondmaal dat ik zal eten, of het deel in de dienst dat ik zal nemen, maar met de wonderbare mildheid en genade van Hem die ons aan de bewaring van de Heilige Geest heeft toevertrouwd. En die zal zeker aan ieder de juiste plaats en rol aanwijzen als er nederig op gewacht wordt, zonder dat er rusteloze zorg bij ons is om te weten waarin die bestaat.

In het lichaam van Christus is ieder slechts een lid. Als de Korinthiers dit hadden onderscheiden en verwerkelijkt, zou hij die een avondeten had, gewacht hebben op degenen die het niet hadden om het met hen te delen. Als mijn ziel evenzo deze kostbare eenheid van het lichaam en mijn eigen nederige plaats daarin verwerkelijkt, als slechts een afzonderlijk lid ervan, dan zal ik niet zo haastig zijn in de vergadering te handelen om activiteiten van anderen te voorkomen. Als ik dan voel dat ik een woord van de Heer heb, of dat Hij mij roept voor de één of andere dienst, zal ik me herinneren dat anderen hetzelfde kunnen hebben, en daarom zal ik ruimte voor hen laten. Bovenal zal ik, als ik een ander met zijn boek open voor zich zie om een gedeelte te lezen of een lied op te geven, wachten totdat hij dat gedaan heeft, en me niet beijlen om vóór hem de gelegenheid te grijpen. De uitdrukking „wacht op elkaar” is zeker evengoed hierop van toepassing als op de broodbreking. En in het veertiende hoofdstuk vinden we dat, toen profeten spraken door middel van directe openbaring, er zo'n achting voor elkaar moest zijn dat zelfs, als er onder het spreken iets werd geopenbaard aan een ander die erbij zat, de eerste moest zwijgen. Bovendien leert ons de algemene strekking van een woord als „Ieder mens moet snel zijn om te horen, traag om te spreken” (Jak. 1:19) om zo op elkaar te wachten.

Ten derde is het doel van onze vergadering: opbouw. Dit punt wordt in 1 Kor. 14 benadrukt. In het twaalfde hoofdstuk hebben we het lichaam van Christus waarvan de leden onderworpen zijn aan Hem als Heer. En ook het getuigenis van Zijn Heer-zijn dank zij de inwoning en werking van de Heilige Geest die aan een ieder toedeelt zoals Hij wil. Het hoofdstuk eindigt met de opsomming van gaven: apostelen, profeten enz., die door God in de gemeente zijn gesteld, waar ze elk op hun plaats worden gebruikt ten dienste van het geheel. Er wordt aanbevolen ernstig te streven naar de beste gaven, maar ook wordt er verwezen naar een nog uitnemender weg, namelijk de liefde van hoofdstuk 13. Zonder dat laatste zijn de schitterendste gaven niets. Het moet dan ook de uitoefening van alle gaven beheersen, wil opbouw het resultaat zijn. Deze opbouw is het onderwerp van hoofdstuk 14. De gave van het spreken in talen

kwam de mens het mooist voor, en de Korinthiers schiepen er behagen in deze gave te laten zien. In plaats van liefde die de opbouw van allen zoekt, was het ijdelheid die zich zocht te uiten in de gaven. Het waren werkelijke gaven - gaven van de Geest. Hier nu moeten wij, geliefde broeders, het ernstige feit overwegen dat de kracht van de Geest aanwezig kan zijn voor de dienst, zonder de levende leiding van de Geest in de uitoefening ervan. Dit laatste kan er alleen zijn waar het eigen-ik gekruisigd is, en Christus alles voor de ziel betekent. Het doel van de Heilige Geest is niet het arme aarden vat te verheerlijken dat Zijn gaven bevat, maar het nederige, genadige, zichzelfwegcijferende gebruik van deze gaven, om Christus te verheerlijken uit wie zij voortkomen, en dit vindt zijn voltooiing in de opbouw van het hele lichaam.

Wat mooi is deze zelfverloochening in Paulus. Met welk een eenvoudigheid van het hart zocht hij niet zijn gaven ten toon te spreiden, hoewel hij elke gave bezat, maar zijn Heer te verhogen en de gelovigen op te bouwen. „Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in een taal spreek; maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden spreken met mijn verstand om ook anderen te onderwijzen, dan tienduizend woorden in een taal”. Hoe krachtig komen uit de pen van zo iemand deze woorden van de Heilige Geest: „Laat alle dingen gebeuren tot stichting” (of opbouw). „Zo ook gij, omdat gij streeft naar geestelijke gaven, zoekt, dat gij overvloedig moogt zijn tot stichting (opbouw) van de gemeente”.

Verder moet elke dienstknecht die getrouw is, handelen volgens de aanwijzingen van zijn meester. Vandaar het belang van wat ik in mijn vorige brief benadrukte, dat mijn handelen in de vergadering op geen lager niveau moet plaats vinden dan vanuit de volle en ernstige overtuiging in mijn ziel voor Gods aangezicht, dat het de wil van mijn Meester voor dit moment is om zo te handelen. „Want door de genade die mij gegeven is, zeg ik aan een ieder onder u dat hij (van zichzelf) niet hoger moet denken dan het behoort, maar dat hij bescheiden moet denken, naar de maat van het geloof, zoals God aan een ieder heeft toebedeeld” (Rom. 12:3). De maat van wat ik doe moet de maat van het geloof zijn die God mij gegeven heeft. En God zal ervoor zorgen dat Zijn dienstknechten zodoende weten wat

Hij wil dat ze doen. Niets minder dan de vaste en plechtige overtuiging dat het Zijn wil is, kan een waarborg zijn voor mijn handelen in de gemeente, of waar dan ook er buiten, als dienstknecht van God. In de vergadering is er echter een goddelijke controle of beveiliging tegen misbruik van dit beginsel, namelijk de voorziening die wordt gegeven in het woord: „Dat twee of drie profeten spreken en dat de anderen oordelen” (1 K or. 14:29). Voor mijzelf heb ik in de eerste plaats te beoordelen en te weten of de Heer mij roept om te spreken of te handelen in de vergadering. Maar als ik dan zo heb gesproken of gehandeld, dan staat het aan mijn broeders te oordelen, en in de overgrote meerderheid der gevallen moet ik me aan hun oordeel houden. Het komt inderdaad slechts zelden voor dat ik het recht zou hebben door te gaan met het (aktief) deelnemen aan de samenkomsten, als mijn handelingen zo door de broeders worden afgekeurd.

Het is volkomen duidelijk dat, als God mij heeft geroepen om in de samenkomst te spreken of te bidden - als mijn overtuiging om dat te doen werkelijk van Hem afkomstig is - het voor Hem even gemakkelijk is de harten van de gelovigen toe te bereiden en ontvankelijk te maken om mijn dienst aan te nemen, en zich één te maken met mijn gebeden, als mijn eigen hart op zo'n dienst af te stemmen. Dezelfde Geest die mij ertoe leidde zo te handelen, woont ook in de medegelovigen. En in negenennegentig van de honderd gevallen zal de Geest in de medegelovigen gehoor geven aan de dienst of aanbidding in de Geest van de kant van één van hen. Indien ik daarom gelovigen vind die belast zijn en het er moeilijk mee hebben dat ik actief deelneem aan de samenkomsten, dan zal ik gewoonlijk de konklusie moeten trekken dat ik mijn plaats niet verstaan heb, en dat ik er niet toe was geroepen zo te handelen.

Veronderstel nu; in de tweede plaats, dat het niet komt door de persoonlijke toestand van iemand dat zijn dienst een tijdlang niet wordt aanvaard, maar door de toestand van de vergadering. Stel dat hij zoveel geestelijker is dan de vergadering, dat zij niet kunnen begrijpen of waarderen wat hij hen in zijn dienst mededeelt. Wat te zeggen van een dergelijk geval? Zo'n geval komt niet zo erg vaak voor, maar wanneer het zich voordoet mag zo'n dienstknecht van

Christus zich wel afvragen of hij niet moet leren als zijn Meester te zijn om te onderwijzen en „tot hen het woord te spreken, zoals zij in staat waren te horen”; of hij niet wat meer nodig heeft van de geest van een Paulus die kon zeggen: „wij waren vriendelijk in uw midden, zoals een voedster haar eigen kinderen koestert”. Op een andere plaats zegt hij (Paulus): „Ik voedde u met melk, niet met vast voedsel, want dat kondt gij niet verdragen, ja, dat kunt gij ook nu nog niet”.

Indien zijn dienst met zulk een zorg voor wat passend is en tederheid als bovengenoemd wordt verricht, en desondanks niet wordt aanvaard, dan moet het inderdaad een beproeving zijn voor het geloof van zo'n dienstknecht van de Heer. Maar toch kan het niet goed zijn zo'n dienst de gelovigen geforceerd op te leggen, of zij het aanvaarden of niet, aangezien opbouw het doel is van alle dienst, en gelovigen niet kunnen worden opgebouwd door een dienst die niet tot hun geweten spreekt. Algemene zwakheid of ziekte van iemands lichaam kan leiden tot uitschakeling van een bepaald lid ervan. In zo'n geval zal het lichaam er geen baat bij vinden als het uitgeschakelde lid wordt gedwongen te functioneren. Het moge betreurenswaardig zijn dat het niet kan werken, maar de enige manier om het te doen herstellen, is het enige tijd volledige rust te geven, terwijl met andere middelen wordt gepoogd de algemene gezondheid weer terug te krijgen. Zo zal ook in het bovengenoemde geval voortzetting van een dienst die niet wordt geaccepteerd - zelfs als de oorzaak daarvan de lage toestand van de vergadering is - alleen maar irriterend werken op de algemene slechte toestand der dingen, en haar zo des te erger maken. De dienstknecht van de Heer zal in zo'n geval merken, dat het wijs is te zwijgen, of het moge voor hem de wil van zijn Meester betekenen dat hij ergens anders moet dienen.

Laat mij u anderzijds ernstig waarschuwen, geliefde broeders, tegen wat satan nu zeer waarschijnlijk tot een strik voor ons wil maken: nl. de geest van kritiek op wat in de samenkomsten plaats vindt. Zijn streven is altijd om ons van het ene uiterste in het andere te verleiden. Als we gedwaald hebben door onverschilligheid aan de ene kant, alsof het niets uitmaakte wat er gebeurde - als de tijd maar

gevuld werd - dan is het meer dan waarschijnlijk dat we nu aan de andere kant gevaar lopen. De Heer moge er ons in Zijn barmhartigheid voor bewaren. Er kan niets betreurenswaardiger zijn als de toestand van het hart zoets laat zien, en er kan geen grotere hindernis voor zegen zijn dan een vittende kritiserende geest. We komen samen om God te aanbidden en elkaar op te bouwen; niet om onszelf bezig te houden met vast te stellen wie in het vlees dient en wie in de Geest bidt. Zorg dat het vlees wordt veroordeeld, zodra het zich openbaart. Het is droevig en vernederend werk het te onderscheiden en te veroordelen, in plaats van ons eigenlijke gelukkige voorrecht ons wederzijds te verheugen in de volheid van onze gezegende Heiland en Hoofd. Mochten we bewaard blijven voor een geest van vitterij. Er zijn kleinere en grotere gaven, en we weten wie het is die meer overvloedig eer heeft gegeven aan die delen waar het ontbrak. De handelingen van een broeder zijn niet noodzakelijk allemaal vleeselijk, omdat hij in zekere mate vleeselijk handelt.

Het zou voor ons allen goed zijn om over dit punt de woorden te overdenken van iemand die onder ons hoog wordt vereerd: „Het is hard nodig dat we acht geven op ten eerste de aard, en ten tweede de mate van onze gave. Wat het laatste betreft, d.w.z. de mate van de gave, zeg ik dat ik er niet aan twijfel dat de gave van menige broeder erkend zou worden als hij niet boven zijn maat uit ging.” „Als hij profeteert, laat hem profeteren naar de maat van (zijn) geloof” (Eng. St. Vert.). Alles wat er bovenuit gaat is het vlees, en het zichzelf op de voorgrond stellen. Dat wordt gevoeld, en daarom wordt zijn hele gave verworpen. Dit alles komt omdat hij zich niet tot zijn gave weet te beperken. Daardoor werkt zijn vlees, wat tot uiting komt in zijn spreken - dat is dan geen wonder. Het is ook waar wat de aard van een gave betreft. Als iemand zich ertoe zet te leren, in plaats van zich tot vermanen te beperken (als hij vermaant), dan zal en kan hij niet opbouwen (stichten). Van iedere broeder die met het woord dient zou ik aandacht willen vragen voor deze opmerking, omdat hem dit - door gebrek aan getrouwheid bij zijn hoorders - mogelijk nooit op andere wijze bereikt”.

Deze woorden zijn gericht aan broeders die dienen, maar ik citeer

ze voor u, geliefde broeders, opdat we mogen leren niet alles te veroordelen wat iemand zegt of doet, omdat er iets van het vlees in valt op te merken. Laten we dankbaar erkennen wat van de Geest is, terwijl we dat onderscheiden van al het andere in dezelfde dienst of overige handelingen van dezelfde persoon.

Er zijn nog twee of drie kleinere punten waaraan ik, in vertrouwen op uw broederliefde, enkele woorden wil wijden. Wat de bediening van brood en wijn aan de tafel des Heren betreft, is het aan de ene kant erg gewenst dat dit niet uitsluitend door één of twee personen gebeurt, alsof het een of ander klerikaal onderscheid zou aangeven. Aan de andere kant kan ik geen rechtvaardiging in de Schrift zien voor iemand om brood te breken of de beker toe te reiken, zonder er tevens voor te danken. In Mat. 24:26,27; Mark. 14:22,23; Luk. 22:19 en 1 Kor. 11:24 wordt ons verteld dat de Heer Jezus dankte toen Hij het brood brak en de beker nam, terwijl in 1 Kor. 10:16 de beker wordt genoemd: de beker der zegening, of dankzegging. Als de Schrift onze gids is, hoe duidelijk is het dan dat ieder die brood breekt of de beker opneemt ook behoort te danken. En als iemand van ons geen kracht voelt om dit te doen, mogen we ons dan niet terecht afvragen of we ertoe geroepen zijn brood en wijn uit te delen?

Dan wat betreft regering of opzienschap in de gemeente. Inderdaad moesten betreffende de kwalifikaties die worden gevraagd van ieder die klaarblijkelijk dient onder (de) gelovigen, 1 Tim. 3 en Tit. 1 door ons allen biddend worden bestudeerd. In 1 Tim. 3:6 staat iets bijzonders, waaraan we wel goed mogen worden herinnerd: „Geen pasbekeerde, opdat hij niet, hoogmoedig geworden, in dezelfde misdaad als de duivel vervalt”. Het is mogelijk dat Gods roeping en de gave van Christus bij een jonge man als Timotheus worden gevonden (of, als we teruggaan tot het O.T., bij een Jeremia). En daarbij is het woord „niemand verachte uw jeugdige leeftijd” nu evengoed van toepassing op zo iemand als vroeger op Timotheus. Maar ook worden aan Timotheus de woorden gericht: „geen pasbekeerde”, enz. Zijn jeugdige leeftijd mocht geen aanmoediging betekenen tot activiteit voor hen die noch de gave, noch de genade bezaten die hem waren toevertrouwd.

En er zit zelfs een natuurlijke gepastheid en schoonheid in een jongeman die de plaats van onderwerping inneemt in plaats van die van besturing, die soms op bedroevende wijze over het hoofd wordt gezien. „Evenzo gij, jongeren, weest aan de oudsten onderdanig. En weest allen tegenover elkaar met ootmoed bekleed; want God weerstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade”. (1 Petr. 5:5).

Geve de Heer in Zijn barmhartigheid, geliefde broeders, nederig met Hem te wandelen, waardoor er zich geen hindernis voordoet voor Zijn gezegende Geest om onder ons te werken.

